

DIRECTOR
Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

Unitatea

REDACTOR
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL
Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foale bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

† Pavel Dan

Intr'una din zilele acestui început de August (în această lună împlinea 30 de ani) s'a stins, după o eroică și sfâșietoare luptă cu suferința — scriitorul Pavel Dan. Publicului nostru, care ține așa de accidental contact cu revistele literare, îi va spune puțin acest nume. Insemnăm însă aici (și poate nu va trece mult până ce consensul unanim al oamenilor de litere o va recunoaște) că a murit unul dintre cei mai mari scriitori ai acestui pământ. Revistele Darul vremii, Abecedar, Pagini literare, Gând românesc, Gândirea și Blajul (revista căreia i-a dăruit mult din entuziasmul începuturilor) poartă vestigiile muncii lui creatoare. Fundația pentru literatură și artă „Regele Carol II” va strânge în volum, chiar în toamna aceasta, schițele, nuvelele și povestirile pe care acest uriaș talent le-a dăruit luminei până acum. Atunci se va observa sursa bogată care a înflorit aceste semne ale unei comori subterane, se vor putea bănuși dimensiunile avuției pe care o posedă acest mare prozator.

Poate acest calificativ va părea exagerat unora și-l vor atribui regretului prietenesc și omagiului final pe care sufletele îndurerate îl aduc memoriei scriitorului decedat. Aici stă tragedia grozavă a lui Pavel Dan, de care își pot da seama numai cei care l-au cunoscut intim. Un ineputabil talent (ca forțele uimitoare ale acestui pământ ardelen), dotat cu un simț al monumentalului cum numai marii scriitori îl au, purtând o bogăție de subiecte față de care acest prim volum e numai un impresionant indiciu, — și destinat a-și frânge linia în două tocmai când a găsit sensul înălțării durabile! Satul românesc, cu vieața specifică a Câmpiei ardelen, — sufletul colectivităților țărănești care au susținut marile revoluții naționale, — sau tragedia generației tinere, determinată de experiențele și urmările nefaste ale războiului mondial, iată pe ce imense suprafețe se purta spiritul de observator, înzestrat cu o echivalentă forță de expresie, al scriitorului Pavel Dan. Iar în ce privește fantasticul popular, creatorul lumii de superstiții și povești, a avut poate cea mai autentică intuiție. Povestirea „Copil schimbat” din revista „Gând românesc”, ne poate arăta ce vaste perspective creatoare i-ar fi oferit acest element într'o vieață mai lungă, rezervată scriitorului. Dar prăbușirea lui Pavel Dan în pragul vieții, relevă încă odată destinul tragic al acestui neam, care-și pierde forțele creatoare la prima lor avântare spre zenit.

Cât pentru Blaj (căruia i se refuză în ultimul timp dreptul de colaborator la cultura contemporană) — acesta mai înscrie în istoria lui pe încă unul din oamenii săi de carte.

Vrem uniformitate!

Abateri dela tipic — Boală cu leac — Videant consules!

de pr. ILIE VETIȘAN

Ca preot în cura animarum mi-e dat să săvârșesc tot felul de slujbe sfinte. Cele mai multe, firește, singur, în parohia mea. Dar, ca oricărui slujitor al altarului, mi-a fost dat și mie, nu odată, să slujesc împreună și cu alți frați în Domnul, ori să-i văd oficiind. Așa am ajuns la constatarea ce m'a mâhnit: în acțiunile noastre liturgice ne cam deosebim unii de alții, aproape dela preot la preot. Deși avem aceleași cărți de slujbă și am învățat ritualul, aproape toți cei dintr'o eparhie, în același centru bisericesc, la aceeași școală teologică. Și m'am întrebat: cum se face una ca asta?

Răspunsul mi-se pare că acesta trebuie să fie: Oameni fiind și noi preoții, prea ne lăsăm călăuziți de pornirea spre cea mai largă autonomie și fiindcă nu-i cine să ne supravegheze din scurt (Procul a Jove, procul a fulminel), ne credem îndreptățiți să ne folosim, mai mult ca de oricare alta, de prevederea tipiconală scăpată undeva printre rubrici: „Cum va vrea cel mai mare”. — De aici acele „floricelile de rit” cari numai de laudă și spre zidire nu sunt.

Să mă lămuresc. Ori, mai bine zis, să mă

Profesor al liceului de băieți „Sf. Vasile”, Pavel Dan (care cu ocazia concursului instituit de ziarul România nouă, printr'o scrisoare, a mărturisit respicând mândria aderenței la tradiția Blajului) iniția zi de zi seriile de elevi în secretul artei mari, purtându-le sufletele pe lângă frumuseți pe care numai o îndelungă familiarizare cu minunea artistică poate să le surprindă.

Această pasiune pentru artă îi devenise în ultimul timp singura călăuză în vieață. Își organizase programul în așa fel, încât trei părți le dăruia scrisului. Calculând doar cu aproximație, și ne putem da seama de enorma pierdere pe care o supoartă cultura românească.

Ce să mai spunem de tragedia familiei (o soție fără sprijin și un copil orfan) căreia i se atașase cu sufletul și capacitatea de jertfă pe care numai cei ridicați din sărăcia rurală știu să le aducă! Și de durerea imensă a unei mame care-și vede devastate toate grădinile sufletului, prin moartea fiului de care-și legase toată mândria și tot rostul zilelor din urmă.

Să nu mai amintim de acestea (deși știm ce răsunet profund au avut în sensibilitatea sa delicată!), și de durerea prietenilor — acum când însemnăm moartea unui scriitor de o valoare care angaja speranțele neamului!

Radu Brateș

dovedesc. Cum se cuvine într'o cauză ca aceasta.

Incep cu s. botez. Pentru administrarea acestei sfinte taine avem două rândueți. Una pentru cazuri normale și obișnuite. Alta pentru cazuri excepționale. (De o vreme încoace avem o „Rânduală scurtă” și pentru s. maslu). Ei bine! Sunt frați cari atât de mult ciuntesc rândualala completă a s. botez, încât e mai degrabă cealaltă. Mai știm apoi că, după rubricile tipiconale ale Moltvelnicului, la molitva prescrisă pentru a patruzecia zi dela naștere, se precizează că băieții se duc în altar, fetițele însă nu. Câți în însă seamă de această dispoziție tipiconală?

Trec la taina s. spovedanii. Regula e ca, afară de cazuri extraordinare, preotul mărturisitor să fie în patrafir și să pună patrafirul pe capul penitentului. Știu însă abateri și dela această regulă. Și nu pot uita cât de tulburat în suflet m'a întrebat odată cineva, că oare bună i-a fost mărturisirea ce i-a fost ascultată fără să-i fi fost pus patrafirul pe cap? Nu mă mir de simplitatea întrebării. Mă mir (ca să nu zic că mă indignez) de inconștiența preotului care trece cu ușurință frivolă peste sensibilități justificate de-un obicei străvechi și înfipt adânc în conștiințe. Cum e și acela cu molitva ce este a se ceti (de preot) celor ce vin la spovedanie. Și care iarăși e bagatelizat de atâția dintre cei ce ar trebui să-l aibă în mare cinste. Bagatelizare ce pricinuește sminteală, mai ales în sufletele celor mulți și simpli. Sigur, sunt împrejurări când nu se poate ținea seamă de această prevedere a Euhologiului. Dar asta-i una. Și călcarea ei consecventă e alta. — Și ce caută confesonalele cu zăbrele la noi răsăriteni cu epitrahile late și lungi, nu cu „stola” îngustă și scurtă a latinilor?

Ce privește s. împărtașanie, unii frați preoți îi pun pe credincioși în genunchi în fața preotului, iar dâșii merg dela îns la îns, tot aplecându-se când să-i cuminece. — De unde și până unde cu această ciudățenie? Preasfântul Sacrament, chiar și administrându-l după tipic, este expus nu odată profanării. Dar mi-te cu această nouă și intolerabilă formă! Drept că vrea să pară cucernică. Fără să fie însă, odată ce nesocotește obiceiul vechiu și sfânt. Și înțelept. Și probat de vreme.

La taina s. cununii alte chichife „originale”. Măcar că Euhologiul e limpede. Și cu toate acestea am asistat la o cununie, unde preotul cununător îmi făcea impresia că și-a luat rolul de vrăjitor. — Cătu-l pentru frații cari joară mirii în fața sfântului altar, ar face bine să ceară introducerea acestei inovații salutare (?)

în noul Mollitvelnic ce tocmai e pe cale de tipărire...

De înmormântări, sfeștanii, ș. a. nici nu mai vorbesc. „Câte sate, atâtea zăneate“, cum zic bănașenii. Mă mai opresc doar la s. *liturghie*. Și încă și aici numai la începutul proscomidiei. Care slujitor al altarului nu știe că sunt anumite rugăciuni pregătitoare de rost în fața iconostasului, cu mâinile ridicate? Și totuși prea puțin în seama de aceasta. Nu numai în zile de lucru, la s. liturghii private, ci și în sărbători, când se slujește pentru popor. Ba și cu prilejul sinoadelor protopopești, când se întâmplă să vezi pe cutare că dă busna în altar, desface desaga, se îmbracă în odăjdii, pune câteva părțile pe disc și se repede la altar.

Spun toate acestea pentru că doresc îndreptarea celor de îndreptat. Respectul față de cele sfinte și evlavia obștească pretind pe o formă aceasta. Și răul trebuie să i-se pună zăgaz din vreme, ca să nu fie mai târziu cu mult mai rău. Ca la orice boală și aici, la boala inovațiilor fără cap, leacul e același: Principiis obsta... Mai ales că nu suntem nu știu cât de „înaintași“ pe panta progresului spre haos. Și deci stăvillirea nu-i cătuși de cât grea.

Calumniare audacter... La asta se pricep de minune toți dușmanii Bisericii și a slujitorilor ei. Și sunt de o satanică îndrăzneală și lipsă de respect față de tot ce-i adevăr și demnitate. Cine s'ar mai îndoi despre aceasta n'are decât să parcurgă imunda sporovăială din 28 Malu c., a ministrului propagandei Reichului și se va convinge. Vrând să apere prigoana de stat împotriva preoților catolici germani, și elogiind inscenarea netrebnică cu procesele pentru imoralitate, și-a permis să afirme, între altele: „Nu încapă nici o îndoială că acele *mil și mil de cazuri*, ce au venit la cunoștința justiției nu sunt decât o fărîmă a mărimii corupției morale și numai un simptom al completei detracări“.

Scârbit de această ieșire vulgară, episcopatul catolic german a întreprins o anchetă,

ca să se convingă că preoții sunt implicați în procese de imoralitate. Și iată ce a constatat (faptul s'a publicat de pe toate amvoanele bisericilor): Sunt cu totul 21,461 preoți catolici de mir. Dintre aceștia au fost târșiți în procese de infamie 49 de inși. Osândiți au fost — ca să fie totuși, și osândiți — 21 de inși. Împotriva restului de 28 încă nu s'a adus sentință. Preoți călugări sunt 4174. S'a pornit acțiune împotriva alor 9 inși, dintre cari 1 a fost osândit. Socotind acum totalul de 25,634 preoți și luând în seamă că din acest total au fost implicați în procese 58 de inși reiasă că, aproximativ, la 500 de preoți s'a aflat unul împotriva cărui să se poată inscena abominabila ticăloșie menționată.

Dar noi știm un lucru: adevărul e ca untuldelemn; mai curând, ori mai târziu, tot va ieși la suprafață în toată strălucirea sa. Când se va întâmpla asta în Germania? Sigur însă că adevărul va birui odioasa campanie de bârfeli puse la cale de cei ce vreau rele lui Hristos, Mîresei sale și slujitorilor ei.

Apis argumentosa

(+). *Albină strădalnică, asta înseamnă în limba Vulgatei apis argumentosa și așa a caracterizat arhiepiscopul O. Costantini, președintele Operei Pontificale pentru răspândirea credinței, pe Paulina Jaricot, tânăra cu suflet de apostol stânsă din viață acum șeptezeci și cinci de ani. E așa de mișcătoare și totodată înălțătoare, povestea acestei vieți ce se stinge, izolată și părăsită după ce croise și pusesse temeliiile celei mai grandioase opere caritative ce cunoaște lumea: Operei pentru răspândirea credinței.*

Faptele s'au petrecut așa: Paulina s'a născut la Lyon într-o familie profund creștină. În casa părinților săi se vorbea adesea de misiunile catolice și de vestitorii crezului roman și se ceteau cu râvnă mare publicațiile misionare. Așa că i-a intrat de micuță în cap ideea ajutorării operei misionare. Această idee n'a părăsit-o nici când copilăia binecuvântată în chip special de Pius VII, în trecere prin Lyon la 1805 ajunge, grație calităților sale psihice și fizice excepționale, domnișoară de onoare (demoiselle d'honneur) pentru ducesa d'Angouleme. Dar totuși nu era definitiv

hotărâtă să-și consacre total viața acestei idei până la vârsta de șaptesprezece ani, când o predică despre vanitate îi umple inima de gânduri grele. Atunci și o aruncă în alvia ce-i fusese menită de Ziditorul. Noua directivă o ia în urma medicilor fiilor ținuți în fața sf. altar al bisericii S. Nativității din orașul nașterii sale. Incepe la 1818, cu un grup de prietene să adune ofranda muncitorilor de prin fabrici: un sou (= gologan de cinci) la săptămână pentru misiunile externe. La un an stringerea obolului inimilor bune, în același scop. Opera pornită la drum de Paulina în acele timpuri vreme se împuțernicește de așa, încât mai morți bisericăști află de bine s'o pună sub conducerea unui consiliu.

Și cu aceasta se începe Calvarul Paulinei. Arhiepiscopul panegirist, reîmproșpătând o vorbă a card. Villicourt, unul dintre binevoitorii Paulinei, notează că i-a fost dat să se mistuie într'un martiriu lent, fără splendoarea sângelui vărsat. Cu din consiliu uitându-și de partea dânsului în înșelarea Operei, susțineau că totul este a se mulțumi adunării lor. Și s'au purtat în consecință, până la zile amare, până la sfârșitul vieții, adevăratei înșințătoare a Operei.

Pentru aceea însă Paulina și-a purtat eroic crucea — dovadă și faptul că s'a introdus deja cauza beatificării sale — iar Opera a înaintat cu pași gigantiști. Astăzi e răspândită pe întreg globul. Și mai ales de când a fost trecută la Roma, a devenit o forță extraordinară. Numai în ultimii ani a adunat spre scopurile sale 631 milioane lire italiene (în fiecare parte de lume se trimit ajutoare în moneda țării respective, contribuțiile însă se face în lire italiene). Chiar și acum de curând s'au putut trimite alte 56.800.000 lire celor mai lipsite din cele 651 teritorii misionare, câte susține Opera pentru răspândirea credinței.

Sumele acestea se adună din toată lumea. Noi Românii Uniți am contribuit anul trecut cu mai bine de 500.000 Lei. Și cu noi alăturarea toate neamurile pământului câte au fi ce mărturisesc crezul roman. Mulți își trag dela gură, ca să deie ascultare glasului de chemare a milei, cum povestește pâr. Costantini c'au făcut, nu de mult, locuitorii catolici ai unui sat chinez devastat de bolșevici: și-au impus o zi de post și în felul acesta cei 15 dolari chinezi (cam 75 lire italiene) cât ar fi fost să deie pentru hrana lor sărăcăcioasă, i-au făcut danie Operei misionare... Și toată această zidire vastă, armonioasă și solidă, cu Papa în frunte ca arhitect suprem, cu episcopii ca șefi de

Foiața „Unirii“

Devoțiuni uitate

de Pr. Aurel Aldea

În a sa înțelepciune, zicea oarecând Galenus: „Oricât examinez corpul omenesc și oricât mă cuget asupra lui, nu-s în stare să aflu în el nici cea mai mică greșală și dac'ași schimba din loc vre-un mădular oarecare al corpului omenesc, acesta i-ar servi numai spre scăderea frumuseții, utilității, tăriei și puterii lui“. Nimeni — cu mintea sănătoasă — nu poate nega adevărătatea spuselor acestui erudit medic. Dar există, cu toate acestea, un embrion al descompunerii în organismul uman, ce ușor poate încolți oricând. Din o mie și una de motive se pot ivi în organism perturbațiuni ce pot interesa integritatea, armonia, sau activitatea unui organ. În această stare omul e bolnav.

De regulă orice bolnav e avizat la ajutorul și îngrijirea altora. În viața preotului îngrijirea celor bolnavi constituie un foarte însemnat capitol, împreună înomnis cu răspundere eternă.

1. Preotul, acest atât de căutat Samaritan milostiv, trebuie să aibă o dragoste deosebită față de bolnavii lui. Ii trebuie preotului, în direcția aceasta, o deosebită școală, o deosebită atitudine față de bolnavi. O specială ținută. Școala îngrijirii bolnavilor nu se poate face în seminar cum trebuie. Nici în cura anularum

sub halna intereselor. Cu atât mai puțin deodată cu politica nedemnă sau cu alte multe preocupări, ce atât de des transformă preotul în simplu om de afaceri, cu vădite trăsături și manifestări laice, dacă nu chiar anticlericale. În simplii administratori ai porțiunilor canonice, iar adevărata-i misiune, dăvenind în chip necesar, o dexteritate benevolă, adeseori neglijată. Școala îngrijirii bolnavilor se poate face numai și numai la umbra iubirii desinteresate. Numai în acest chip, numai sub rona dragostei față de cei ce plâng.

Cineva, făcând o subtilă ironie în legătură cu binecunoscutele cuvinte ale sf. Iacob: „Dacă e bolnav cineva dintre voi, să cheme pe preoții bisericii“¹⁾, zicea că aceste cuvinte nu sunt a se lua în sens literal, cum fac mulți preoți că așteaptă până îi „cheamă“ bolnavul. Acest lucru mai merge la orașele mari și la familii bine educate, dar pe sate unde atât de bine cunoaștem și familia și locuința fiecăruia, să nu așteptăm până când ne cheamă. Preotul e dator să se intereseze de suferințele corporale ale parohienilor săi și să năzduască a alina, cu mijloacele de cari — în virtutea oficiului său — dispune.

Acei preoți cari n'au zăcut încă pe pat — de sigur — nu știu ce bucurie mare cauzează morbosului cercetarea păstorului său sufletesc. Mai ales când bolnavul zace demult și căsenii nu pot fi tot lângă dânsul. Cu sărăcia e împreună și neîngrijirea bolnavilor.

¹⁾ Iacob 5, 14.

Numai cine a fost bolnav știe cât de mult prețuiește o cercetare purceasă din iubire.

Paraliticul cel de 38 de ani dela scăldătoarea oii pe dreptul a rostit din adâncul sufletului lamentabilele cuvinte: „Doamne om nu am!“ O Doamne căți săraci și servitori bolnavi sunt silșiți să se tânguiască în același fel către Dumnezeu, din căsuțele lor părăsite. Și fiindcă majoritatea poporenilor noștri sunt din această categorie socială, avem dublă datorie să-i cercetăm.. „Bolnav am fost și m'ați cărat!“ Sentința aceasta să se silească preotul să și-o audă la judecată. Dacă nu se silește, e cert că nu pe aceasta o va auzi.

Asupra modului de tratare cu cel bolnav nu mai insist. Trebuie să fie arhicunoscut tuturor. Ași vrea numai să evidențiez obligațiunea de a cerceta pe bolnavi. Amintesc doar că în timpul cercetării bolnavilor e nespus de bine — pe lângă altele — dacă-i stropim cu apă sfințită. Bine și eficace. Besebub se apropie mai mult de cel bolnav decât de cel sănătos. Domnul dracilor capturează mai ușor pe suferinzi. Chiar dacă n'au buzele lui Iov. În mijlocul chinurilor boalei, murmurul contra Providenței ușor flutură pe buzele arse. O apă sfințită care-i „vindecătoare de suflete și de trupuri și alungătoare de toată puterea potrivnică“ — e bine să nu lipsească acum. Binecuvântarea preotului și a sf. Bisericii de care bolnavul se împărtășește prin stropirea cu apă sfințită, va fi pentru el un scut și un medicament eficace. Dumnezeu ne-a dat nouă preoților ca mijloace de a sfinți pe oameni lucrând

Știri mărunte

șantier, cu misionarii ca muncitori, își datorește urzeala de începutură Paulinei Jaricot, fecioarei înțelepte, care două lucruri a iubit în lume: Taina înțeleptă a Euharistiei și Biserica Romei! Tăpășăntă a ei, câte zile a avut, i-a fost tabernacolul de vorul ei, dorința ei cea mai ferbinte: creșterea pe sf. altar; dorința ei cea mai ferbinte: creșterea în numărul sufletelor și în strălucire a Bisericii în numărăl sufletelor și în strălucire a Bisericii Romane. „O Biserică Romană! (Scrie dânsa unei prietene). O Biserică sfântă! Inima mea se topește de dragoste la amintirea binefacerilor tale. Tu te bucuri, cu scurgerea veacurilor, de o tinerete reînnoită fără încetare de s. Euharistie, pâine vie și izvor de apă vie, pogorită din ceriu care dă muritorilor viața lui Dumnezeu însuși. Astfel, când Roma antică, nu mai arată decât cenușa stăpânitorilor săi, Petru, sub diferite numiri, continuă să cărmuiască, nepieritoare corabie a Bisericii!”

Cu adevărat: Mari sunt minunile credinței și minunat este Dumnezeu întru sfinții săi!

Ciang Kai Shek și creștinismul. Premierul chinez din Nanking, mareșalul Ciang Kai Shek, după cum cetim în *Osservatore Romano* (23. 7. 37) rostind nu de mult un discurs în fața studenților, a declarat, între altele: „Cine n'are nici o religie asemenea este corăblierul fără basolă în plin ocean. O viață fără religie n'are nici un scop. Cel ce n'are o gândire religioasă, nu va înțelege niciodată adevăratul sens al vieții și va produce puțin. Singură religia face omul capabil de o luptă care știe duce, cu voință tare, la un scop.

Știți voi ce-l creștinismul? E o religie ce are un scop final și un principiu înalt. Isus Hristos, Intemeietorul său, a fost un reformator ce și-a avut concepția sa de viață și socială, așa că a dat pildă de ce trebuie să fie viața. A fost gata să se jertfească pe sine pentru poporul său. Să fiți siguri: veți face ceva concret pentru stat și pentru umanitate, dacă veți lucra cu spiritul creștinismului, cu spiritul de sacrificiu“.

Sunt atât de frumoase și de cu temei aceste observații ale unui militar și bărbat de stat chinez, încât merită să fie reținute și meditate și de studenții noștri creștini.

reale. Acestea să le folosim spre alinarea durerilor și pentru a întări pe cei bolnavi spre a putea rezista săgeților pornite asupra lor din partea celui Rău.

Nu rareori ni-se dau cazuri foarte grave. Preotul în permanență e atât de strâns legat de sufletele încredințate lui, încât nu poate face nici chiar o plimbare sau o vizită în liniște. Înainte de a pleca undeva, trebuie să spună celor de acasă că se duce și unde se duce. Ba de multeori cuvintele înfricoșate ale Domnului: „Fiți gata!“ — pe neașteptate deșteaptă din somn, mai întâi pe locuitorii casei, apoi pe paroh. Acesta aleargă din toate puterile și cu toate acestea când ajunge, află un cadavru înaintea căruia, adânc mișcat, nu poate ajuta nimica, decât să rostescă cu toată pietatea un „Dumnezeu să-l odihnească“. În atari cazuri înceată orice activitate pastorală. De aceea este un mare dar al Cerului, ca augurul morții să fie o boală; în care timp bolnavul să se poată pregăti bine de moarte.

În ce privește tălmăcirea morții la bolnavii de pe sate, părerea cea mai comună între aurori este aceea care susține că dacă preotul are semne evidente că moartea e inevitabilă, să declare categoric căsenilor și celui ce se duce acest lucru. Nervii sătenilor nu sunt atât de debili, încât vorbindu-le de moarte să-l cuprindă o frică extraordinară și, de comun, nici nu prea înnoată în bunătați ca să doriască a tot trăi pe acest pământ al durerilor. De aceea când preotul observă că moartea e ceva iminent, să zică bolnavului ca odinioară Isala regelui Ezechia: „Puneți în ordine casa ta că vei muri!“ (Va urma).

Personale. Ven. Ordinariat al Clujului a făcut mai nou următoarele numiri și schimbări în sânul clerului eparhial: *Vasile Iobagiu* a fost transferat din Ponorel în Mierța; nouhirotonitul *Clemente Platan* a fost numit la Râpa de sus; *Teofil Hertneanu* din Ceaba a fost transferat la Băbuș; *Gavril Deac* din Gârbou a fost numit protopop onorar; *Vasile Cosma* din Topa Mică asesor consistorial; *Petru Tofan* din Romuli, *Ion Mihăilaș* din Morărești și *Teodor Adace* din Monor au fost numiți parohi în aceleași parohii.

Act de pietate națională. În vremea războiului celui mare moartea a avut, pe pământ bulgar, seceriș bogat în rândurile oștenilor noștri. Asociația „Cultul Eroilor“ a făcut mai în urmă totul ca să le aducă osemintele acasă. Cum a și adus săptămâna trecută, rămășițele pămânelști alor 1400 eroi și, în cadre emoționante, le-a îngropat la *Giurgiu*, într'un mormânt comun, minunat lucrat.

Dr. Cassiu Maniu, prof. la Universitatea din Cluj, implinind 70 de ani, a fost pensionat. Din acest prilej *România Nouă* i-a închinat un număr omagial. Celor ce aduc dlui C. Maniu tributul stimei ne alăturăm și noi cu cuvenită reverință. E vorba doar' de-un bărbat care și-a cheltuit din belșug, într'o sumedenie de articole și broșuri, talanții cu cari l-a înzestrat Dumnezeu. Și nu poate fi pomenit decât cu cel mai deplin respect și faptul că pentru scrisul său românesc a răbdat și doi ani temniță la Vaș. Fără să profite de prilejuri materiale; bun cu toată lumea, făcând loc altora în năvala spre situații, și ținând cu dârzenie nu mai la crezul său român și creștin, dânsul se retrage acum dela catedră, cum scrie R. N.: Sărac ca Diogene, preocupat de gândurile lui ca Arhimede, senin ca Socrate. — În noua etapă a vieții îl însoțesc și omagiile noastre!

Amintire perpetuă. La *Manila* ultimului congres euharistic mondial s'a luat o inițiativă binecuvântată, care a fost tradusă și în faptă: s'a inaugurat *adorarea perpetuă* în biserica S. Ignațiu din acea metropolă. Asta a nime pentruca amintirea congresului din primăvară să nu fie dată uitării niciodată și pentruca și în felul acesta să fie cerșită mila Atotputernicului ca roadele aceluia eveniment istoric sfânt să rămână și să crească.

Locale. Dumineca viitoare, de praznicul Adormirii Preacuratei, va predica în catedrală pâr. *Dr. Augustin Tatar*, canonic mitropolitan.

— Săptămâna aceasta s'a ținut a doua serie de *exerciții spirituale* pentru învățători. Prima a fost luna trecută. Au participat 17 învățători.

Studenți în congres euharistic. Luna trecută orașul polonez *Lublin* a văzut întruniți în congres euharistic mai bine de 12 000 studenți. Congresul a ținut două zile și în amândouă zilele lucrările congresului s'au început cu sf. liturghie slujită sub cerul liber. A doua zi s'a făcut cuminerea generală cu mii și mii de împărtășanii, după care a avut loc o grandioasă procesiune euharistică. — Cuprinsă între o tinerime fără Dumnezeu, cum e cea bolșevică, și între una care se închină rasei și sângelui, cum e cea nazistă, tinerimea poloneză s'a juruit sărbătorește să rămână totdeauna credincioasă lui Hristos și Romei papale.

Parlamentul din Washington, de câte ori ține ședințe, le începe cu rugăciune. În Iulie c., după cum remarcă „*National Catholic Welfare Conference*“, rugăciunile de începere a desbaterilor le-a rostit un preot catolic, pâr. *Thomas*, parohul bisericii din San Patrizio. — Și, în tot largul Americii nu s'a aflat un singur glas de pastor protestant care să fie protestat împotriva unei așa »nelegiuiri«.

Credință irlandeză. Patronul Irlandei e s. Patrichie. La mormântul acestuia din Croagh Patrick s'a făcut zilele trecute un pelerinaj, la care au luat parte peste 30 000 credincioși, în frunte cu doi arhieri. Unul din ei, Mgr. Gil-mastin, vorbind pelerinilor, a eelarat între altele: „Avem lipsă de bărbați de stat cari să pună religia mai pre sus de politică și cari să recunoască faptul că politica și economia sunt supuse și ele dogmelor veșnice și legilor morale ale religiei creștine“. — Cuvintele venerabilului arhieru încovoiat de ani au fost ascultate cu pietate: vorbea, într'un moment solemn, un adevărat urmaș al apostolilor.

Cel dintălu dominican norvegian e tânărul părinte ieromonah *P. Thorn*, hirotontit acum de curând în Saulchoir (Franța). Dela nefericita »reformă« protestantă încoace acesta e primul caz că un norvegian s'adea îmbracă haina s. Dominic. *P. Thorn* și-a început studiile teologice la universitatea protestantă din Oslo. Văzând însă cât de slab stă religia nașterii sale în cumpăna adevărului, s'a convertit la catolicism în 1928 și a trecut la studii teologice în Institutul Catolic din Paris, iar de aici în noviciatul dominican dela Saulchoir.

Reacredință bolșevică. În editura *Carrefour* din Paris a apărut în vara asta o tipăritură: »Spania însângerată«, cu multe fotografii. Toate vreau să arate cât de barbari sunt naționalistii. Una sub care stă scris: »Fuga lor din înălțimile aierului se preschimbă în morman de ruine«, ar fi să redeie un atac asupra Madridului. În realitate e o fotografie luată dintr'un colț de stradă din Toledo și se vede Alcazarul bombardat de bolșevici. — Altă fotografie ar fi să arate »fuga populației basce dinaintea naționalilor«. De fapt clișeu e luat la Irun anul trecut și publicat de naționalistii francezi, cu inscripția: »Populația din Irun fugând de distrugerea și incendierea cetății de către roșii«. — Tactica bolșevică: să acuzi, cu nerușinare, pe adversar de fărădelegile proprii.

† **Eufemia V. Ștefănică** n. Duma, văduvă de director de liceu, fostă institutoare, a trecut la cele veșnice în 2 August c., în vârstă de 76 ani, după o frumoasă și rodnică activitate de peste o jumătate de veac, pe teren cultural și moral. — Odihnească în pacer!

Aviz. Membrii asociației preoțești „*S. Apostol Pavel*“ sunt rugați a lua parte cu toții, la prima serie de exerciții spirituale (23—27 August c.), pentru a putea ține în ultima zi prima adunare generală. — *Pr. Liviu Chinezu*.

În atenția părinților cari au copii orbi. În *Așezământul pentru ocrotirea orbilor din Cluj*, (Calea Regele Carol II, No. 25.) se primesc, pentru educație și învățământ, *copii orbi* (numai băieți), în etate de 7—12 ani, educabili și sănătoși. Cererile timbrate legal, însoțite de actul de naștere, certificatul medical și certificatul de paupertate, se adresează Așezământului pentru Ocrotirea Orbilor din Cluj, Calea Regele Carol II, No. 25. — *Dircețiunea*.

Cărți & Reviste

SEPTIMIU POPA: Temnițele Clujului. Din însemnările unul popă românesc. Cluj 1937. Pagini: 95. Prețul: 15 Lei.

Titlul și subtitlul lucrării spune totul: ne aflăm în fața unor crâmpoie dintr'o viață trăită aievea de autor, (mare »păcătos« pentru politica de stat maghiar) în vremile de întunec și furtună pentru noi cești de dincoace mai ales după intrarea României în războiul mondial. Pâr. Septimiu Popa e cunoscut cetitorilor noștri: tot inimă și imaginație, și stăpân pe un stil ușor, curgător și captivant, îl cetești cu atenția încordată până la capăt, fără să te obosești. Cel mult regreți un singur lucru: prea iute s'a sfârșit. — Recomandăm îndeeobi atenției preoțimei noastre aceste »însemnări« ale unui distins membru al clerului.

GEORGE TOGAN: Istoria Bisericii Române Unite din Mediaș, Mediaș 1936. Pagini: 44. Prețul: ?

Mic dar simpatic omagiu, adus mai ales vlădicului Ioan Bob, ctitorul bisericii din Mediaș, dar și păstorilor suflători ai turmii strănse pe lângă această biserică. Gândul ca și strădania autorului nu pot fi îndeajuns lăudate și recomandate drept pildă de urmat. Mănușchiul de ilustrații ce împodobesc broșurica d. Togan fac să fie cu atât mai drăgălașă și mai potrivită scopului său.

NICOLAE CRISTEA: Imperativul vremii. Oradea 1937. Pagini: 28. Prețul: 8 Lei.

Trei capitole, ori mai bine zis: trei considerații, cuprinde lucrarea p. N. Cristea: Vremuri turburi; Mijloace pentru o păstorie cu rod; Acțiunea Catolică. Încheierea la care ajunge e aceasta: să săvârșim cu toții muncă constructivă pentru Neam și Lege! Bine încheiate și cu gust îmbrăcate, adevărurile pentru cari pledează autorul se pot urmări cu plăcere și folos.

ANASTASIA, PRINȚESĂ DE GEORGIA: Istoria unei convertiri. București (Edit. „Farul Nou”) 1937. Pagini: 50. Prețul: 15 Lei.

Prințesa Anastasia își povestește ea singură întoarcerea la catolicism. Și asta face această istorisire să fie cu atât mai interesantă și mai instructivă. E vorba de o fostă ortodoxă cultă și îndârjită împotriva catolicilor pe cari îi cunoaște prin pânza prejudețiilor, dar care odată ce înțelege crezul roman așa cum e, îl îndrăgește și-l mărturisește și ea. — Autobiografia aceasta va face excelente servicii de apologetică vie.

I. R. IOBAGU: Cântări religioase. Caletul I. Timișoara, 1937. Prețul: 25 Lei.

Iubitorii de cântări religioase au în I. R. Iobagu un prieten iscusit, care le-a prins în haina notelor, cântările: Te ador Isuse; Cu noi este Dumnezeu; Imnul Sf. Inimi; Fecioara la munte; Maria-i dulce Mamă; Voi merge într-o zi; Ceata creștinilor; Tu, ce sfântă ești; Sub steagul Mariei; O, Marie, — tot bucăți dragi sufletului creștin și când ia parte la »Binecuvântarea Euharistică» și altădată. — Aviz celor interesați.

Telefonul „Unirii“

Parohia, Abrud. Am primit 500 Lei în contul abonamentului și pentru inserat.

M. Arad. Am primit 200 Lei, abonament pe 1935. Dr. M. Alb Iulia. Abonamentul e achitat până la 39. VI 1937. Suma trimisă am primit-o.

Dr. S. Agnita. Am primit abonamentul pe 1935 și 1936.

Biserica unită Beiuș. Confirmăm primirea abonamentului pe 1935 și 1936.

Oficiul parohial Baraolt. Chităm primirea sumei de Lei 440.

Oficiul parohial Bistra. Confirmăm primirea sumei de Lei 400, abonament pe 1935 și 1936.

M. Gherla. Am primit abonamentul pe 1936.

B. Greoni. Chităm primirea abonamentului pe 1933, 1934 și 1935.

P. Poienle de sub munte. Abonamentul e achitat până la 30. VI 1938.

T. Petroșani. Chităm primirea abonamentului pe 1933—1936.

P. Tg. Mureș. Am primit 200 Lei, abonament pe 1936. Numele l-am schimbat.

B. Ticoșul de jos. Am primit abonamentul pe jumătatea întâi a anului curent.

E. Târșolț. Am primit 300 Lei. Achitat până la 30. VI 1936.

C. Turda. Am primit abonamentul pe o jumătate de an.

Oficiul parohial Vetiș. Confirmăm primirea abonamentului pe anul curent.

Aviz

Comandați orice obiecte bisericesti pela cel mai vestit **Magazin** de odoare bisericesti: Clopote de orice mărime, din cel mai bun material, cu garanție pe mai mulți ani; Candelabre de bronz; Cruci argintate, toate fabricație proprie Odăjdii sfinte, cu prețurile celea mai solide, dela 3200-4000-4500-5000 Lei, un rând complet; Potire; Cădelnițe; Prapori din postav și mătășă, dela 1200 Lei în sus.

Vasile Hoza

10-? Sibiu, Piața Principele Carol Nr. 6

O casă

de vânzare în Blaj str. Mitropolitul Vancea Nr. 4.

Pentru informațiuni e a se adresa Dl. Iustin Hossu — Blaj. 4—5

MITROPOLIA ROMANA UNITA — BLAJ

Nr. 5202—1937.

TABLOUL

catedrelor vacante dela școalele secundare române unite din BLAJ

Tipul școlii	Școala	Nrul de ordine al catedrei	Catedra	Observări
E.	Liceul român unit de băieți »St. Vasile cel Mare«	2 6 7 8 10 11 12 13 18 22 23	Religia unită Română Latină Latină Franceză Franceză Germană Germană Filosofie-Drept Fizico-chimie Fizico-chimie	supl. de titular
C.	Liceul de fete român unit	1 2 4 5 6 10 13 15 18 19	Religia unită Română Latină Latină-Elină Franceză Filosofie-Drept Fizico-chimie Caligrafie-Desemn Lucru de mână Gospodărie	
C.	Școala Normală română unită de învățători	3 4 6 7 9 11 —	Română Franceză Istorie Geografie Fizico-chimie Științele agricole 1 post de învățător la școala de aplicație	
C.	Școala Normală română unită de învățătoare	1 7 8 13 14 —	Religia unită Geografie Matematici Lucru de mână-Țesut Gospodărie 1 post de învățătoare la școala de aplicație	
C.	Liceul comercial român unit de băieți	1 3 4 6 7 8 9 11	Română-Franceză Limba și coresp. com. italiană Geografia-Istorie Șt. comerciale Mărfuri cu șt. fizico-chimice Aritmetică Științele juridico-economice Muzică cu dexterități	
C.	Liceul comercial român unit de fete	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	Limba română-franceză Limba germană și corespondența comercială Limba Italiană și coresp. com. Geografie-Istorie Șt. comerciale (catedra de teorie) Șt. comerciale (catedra de aplic. practice) Științele naturale, Fizico-chimice și mărfuri Aritmetica comercială Șt. juridico-economice Gospodărie-Lucru de mână	
	Gimnaziul industrial român unit »St. Iosif«		3 catedre de profesor (partea științifică-lit.) Un post de profesor-maestru tâmplar Un post de maestru la mașini	Salar de bază 1280 Lei Salar de bază 800 Lei Salar de bază 800 Lei
	Școala română unită de menaj	1 3 6 7 8	Română-Franceză Matematică-Fizică-chimic. Științele naturale Țesut-ornamentație Spălat-călcăt Bucătărie	

Candidații și candidatele doritori de a ocupa ca suplinitori catedrele de mai sus trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute pentru profesorii și maestrii suplinitori în legea învățământului secundar și să fie de religie română unită.

Concurenții la posturile dela școalele de aplicație vor avea să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 215 din Legea învățământului normal primar și să fie de religia română unită. Concursul prevăzut de lege pentru ocuparea posturilor dela aplicație se va ținea la Direcțiunile școlilor normale respective, la o dată care se va anunța concurenților.

Cererile de numire, însoțite de toate actele justificative (calificație, numiri anterioare, certificate de serviciu, extras de naștere și botez), se vor înainta cel mai târziu până la 22 August a. c. Consistoriului Arhiepiscopesc din Blaj.

BLAJ, din ședința consistorială ținută la 3 August 1937.

Dr. ALEXANDRU NICOLESCU

Arhiepiscop și Mitropolit de Alba-Iulia și Făgăraș